

גיליון מס. 2913 * יב שבת תשפ"ו * 30 בינואר 2026
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

ט"ו בשבט

מקור החג: ראש השנה לאילנות

ט"ו בשבט מבשר התחלה של שנה חדשה לפירות האילן. ראש השנה לאילנות נקבע בשבט, חודש שבו העצים מחדשים את פריחתם ואת הבשלת פרותיהם.

בפעם הראשונה מוזכר ט"ו בשבט במשנה ובתלמוד בשם 'ראש השנה לאילן'. במשנה (מסכת ראש השנה א, א) הוא נמנה עם ארבעה ראשי שנים: אֶחָד בְּנִיֶסֶן, אֶחָד בְּאֵלוֹל, אֶחָד בְּתַשְׁרֵי. "בְּאֶחָד בְּשֶׁבֶט רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָן, כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי. בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים, בְּחֻמְשָׁה עָשָׂר בּו". ט"ו בשבט נקבע כדעת בית הלל.

ט"ו בשבט הוא היום הקובע את סיומה של שנה אחת ואת תחילתה של שנה אחרת. יום זה הוא נקודת ציון שעל פיה קובעים את מניין שנות הפרי והפרשת תרומות ומעשרות. לכן, פרות שחנטו (החלו להבשיל) לפני ט"ו בשבט נחשבים לפרות של השנה שעברה, ופירות שחנטו אחרי ט"ו בשבט נחשבים לפרות של השנה החדשה.

ט"ו בשבט בקיבוץ

פעילות קהילתית לכבוד חג

ט"ו בשבט

מה בתוכנית?

נטיעות 🌱

סדנת יצירה קסומה, מהנה ומלאת חיבור לטבע 🎨

ניצור יחד גינה מיניאטורית אישית וייחודית, נפתח את הדמיון ונצא עם תוצר יפהפה לקישוט הבית.

31.1
יום שבת
11:00

מקום האפס: 📍

בשביל ליד השער

במידה ומזג האוויר לא יאפשר - הפעילות תועבר ללב הקיבוץ.

מחכים לכם לחגיגה ירוקה, יצירתית ומחברת ❤️ צוות תרבות

כמה מילים על המשפט המטופש "במותם ציוו לנו את החיים"

1. לאחרונה מרבים כלי התקשורת להדהד את המשפט "במותם ציוו לנו את החיים". ועם שובו של רן גואילי בארון ביתר שאת. (המפכ"ל אמר לאביו "אני מחזיר לך אותו כמו שהוא יצא" והיקום לא קרס אל תוך עצמו). אז כמה מילים ושיר שכתבתי בעניין החשוב הזה.

2. נדמה לי שמותר להניח שכל לוחם כתב אי פעם בחייו איזשהו שיר שניתן לפרש אותו כסוג של צוואה, אז הנה גם אני. חלפו להן הרבה מלחמות ושנים מאז כתבתי את השיר בתקופת מלחמת לבנון הראשונה, ומה לעשות עודני חי, אולי למורת רוחם של לא מעט אנשים. ובכל פעם שאני שומע את המשפט המטומטם "במותם ציוו לנו את החיים" השיר הזה חוזר אלי כתמרור אזהרה. כעובדה שרירה וקיימת לכך שאני אינני מוכן בשום אופן לצוות את חיי במותי לאף אחד. וטוב שכך.

3. צוואה

כְּאֶשֶׁר אָמוֹת בֵּין
קִירוֹת נוֹפְלִים שֶׁל סִמְטָה
אוּ בְקֶרֶב בְּשֶׁדֶה הַפְתוּחַ
וְאוֹלֵי בְּלֵהֵט הַמְטָה הַמְתֵּהֶפֶכֶת.
כְּשֶׁאֲמוֹת אֲנִי מוֹדִיעַ לְכָל חַי-
אֲנִי מְצַוֶּה לְכֶם אֶת מוֹתִי
וְלֹא אֶת חַיִּי.

חַיִּי הֵם שְׁלִי וְלֹא שְׁלֵכֶם
וְאִם אֲנִי אֵינִי חַי אֶת חַיִּי,
אִישׁ לֹא יִחְיֶה אוֹתָם בְּמִקְוֵי.
לְכֵן אֲצַוֶּה לְכֶם רַק אֶת מוֹתִי
מוֹתִי וְלֹא אֶת חַיִּי.

תִּרְאוּ, אֵין בִּי שׁוֹם חֲרָטָה
עַל חַיִּי, עַל מוֹתִי הַקְּשָׁה

אולי דוקא כן, הִיה בְּאֵמֶת
קִשָּׁה לְהַבִּין שְׂאֲחָד הַמּוֹת
וְרַבּוֹת וּמִסְתּוֹרִיּוֹת
הַדְרָכִים לְהַגִּיעַ.

וְעוֹד מִשָּׁהוּ-
אֲנִי מִכִּיר הַיֵּטֵב אֶת נְטִיִּיתְכֶם
לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּנוֹ בְּלִי לְכַבֵּד
אֶת זְכוּיֹת הַיּוֹצְרִים.
פְּתֹאֵם אֲמַצָּא עֲצָמֵי
מִנְצַח בְּאִיזוֹ חוֹבֶרֶת, אֶהְיֶה
קוֹרֵס מְזֻרָז לְאִמְהוֹת שְׂכּוֹלוֹת.
אֵל תִּשְׁלוּ אֶת עֲצָמְכֶם, אִפּוֹא,
שְׂיִרְשְׁתֶּם אֶת חַיִּי, כִּי
בְּמוֹתֵי תִמְצְאוּ רַק אֶת מוֹתֵי
מוֹתֵי וְלֹא חַיִּי.

כְּמוֹ בְּמַחְזוֹר טֹבֵעַ פְּלֹאֵי
יִזְרְמוּ לָהֶם חַיִּי לְעֶרְמֶת
מַעֲשֵׂי הַמֵּתִים בְּקֶרֶב עַל הַחַיִּים
שְׂצוּוּ אֶת חַיֵּיהֶם לְמוֹת
וְרַק אֶת מוֹתֶם הוֹתִירוּ לְנִשְׁאָרִים.

לְכֵן זָכְרוּ
בְּמוֹתֵי צוּיִתֵי לָכֶם רַק
אֶת עֲבֹדַת מוֹתֵי-
אֶהְבּוֹת שְׂאֶהֲבֵתִי,
כְּשִׁלוֹנוֹת שְׂכֻשְׁלֵתִי,
שִׁירִים שְׂשֻׁרְתֵי,
סוֹד קֶסֶם חַיִּי בְּמוֹתֵי
שׁוּב לֹא יִהְיֶוּ לָכֶם
לְעוֹלָם.

גופת החטוף החלל האחרון רס"ל רן גואלי אותרה בעזה והושבה לקבורה בישראל.

במשך 843 יום הייתי מניח בכל יום בקיר הפייסבוק את עיצוב המונה את מניין הימים מאז ה-7.10.23. בתאריך ה-26 בינואר הפסקתי למנות את הימים עם שובו של רן גואלי לאדמת המולדת.

ליום השואה הבינלאומי

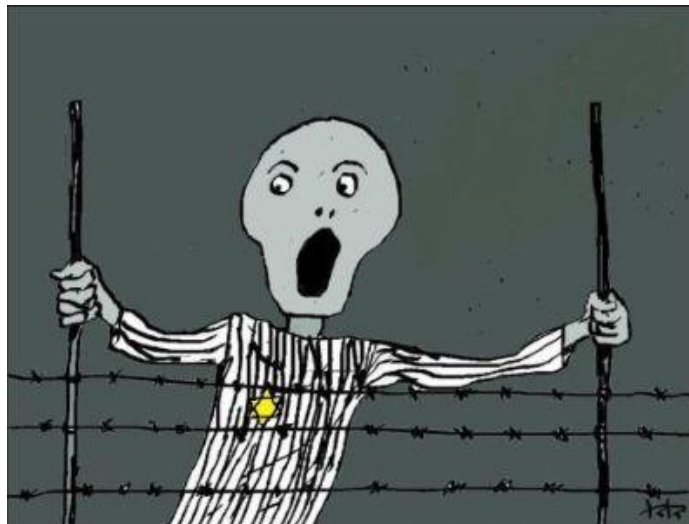
יום השואה הבינלאומי חל השבוע. אני מצוין אותו בעזרתה האדיבה של ויסלבה שימבורסקה שמתה ביום ההולדת שלי, וכתבה שיר שנקרא "תצלומי הראשון של היטלר". בשיר זה היא מתארת איך לא חסרו אותות בשמים ובארץ שבישרו את בואו: שמש אביבית, צמחי גרניים בחלונות... אכן זו דרכו של עולם, כמעט כמו שכתב ביאליק ב"בעיר ההרגה": השמש זרחה, השיטה פרחת ועוד מעט השוחט ישחט...

תצלומי הראשון של היטלר | ויסלבה שימבורסקה

ומיהו התינוקון הזה שבמתנה?
 זהו אדולף פיק הקטן, בנה של משפחת היטלר!
 אולי יהיה דוקטור למשפטים קשיגדל?
 או טנור באופרה של וינה?
 של מי היד הקטנטנה הזאת, של מי האזן, העין, האף הזעירים?

שֶׁל מִי הִבְטָן הַקֶּטְנֵטָה הַמְּלֵאָה חֵלֶב, עֵדִין לֹא יָדוּעַ:
 שֶׁל דָּפֶס, רוֹפֵא, סוֹחֵר, כְּמָר?
 לֹא־נִי יִגְעוּ הַרְגָּלִים הַקֶּטְנֵטָה, הַמְּצַחֲקוֹת הַלֵּלוּ, לֹא־נִי?
 לְגַנוֹן, לְבֵית-הַסֵּפֶר, לְמִשְׁרָד, לְחֵתְנָה
 אוֹלֵי עִם בְּתוֹ שֶׁל רֹאשׁ הָעִיר?
 עוֹלָל, מְלֵאכּוֹן, פְּתִיתוֹן, קָרֵן אוֹר,
 כְּשֶׁבֵא לְעוֹלָם אֶשְׁתַּקְד,

לֹא חֶסֶר-אוֹתוֹת בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ:
 שְׁמֵשׁ אֲבִיבִית, צְמַחֵי גְרָנוֹיִם בַּחֲלוֹנוֹת,
 בְּחֵצֵי מוֹזִיקָה שֶׁל תֵּבֶת נְגִינָה,
 נְבוֹי מְצַלַח בְּעֵטִיפֵת נֵר וְרֵדָה,
 מִמֶּשׁ לִפְנֵי הַלְדָּה חֲלוּמָה הַנְּבוֹאֵי שֶׁל הָאֵם:
 לְרֹאוֹת בְּחֲלוֹם יוֹנָה — בְּשׁוֹרָה מְשֻׁמַּחַת,
 לְלֶכֶד אוֹתָהּ — יִגְעֵ אֹרַח מִיחַל זֶה מִקְבֵּר.
 טוֹק טוֹק, מִי שָׁם, זֶה לְבוֹ שֶׁל אֲדוֹלְפִיק פּוֹעֵם.
 מוֹצֵץ, חֲתוּל, סְנֵרוֹן, רַעֲשׂוֹן,
 הַבְּחוּרוֹן בְּרִיא, תוֹדָה לְאֵל,
 דוּמָה לְהוֹרֵיוֹ, לְחֵתְלֵתוֹל שְׁבֶסֶל,
 לִילָדִים מְכֹל הָאֲלֹבוּמִים הַמְּשֻׁפְחָתִיִּים הָאֲחֵרִים.
 נוֹ, הֵרִי לֹא נִתְחִיל לְבָכוֹת עֵכָשׁוּ,
 אֲדוֹן צֶלֶם יַעֲשֶׂה קְלִיק מִתַּחַת לְשֵׁרוֹל הַשָּׁחַר.
 פּוֹטוֹ-קְלִינֵגֶר, גְּרַבְנֵשְׁטֵרְסָה בְּרֵאוּנָאוּ,
 וּבְרֵאוּנָאוּ הִיא עֵינָה קֵטְנָה אֶךְ מְכַבְּדֵת,
 חֲבָרוֹת סוֹלִידִיּוֹת, שְׂכָנִים טוֹבִים וְיִשְׂרָיִם,
 נִיחּוּם עוֹגֵת שְׁמֵרִים וְסִבּוֹן אֲפֵרוֹרִי.
 יִבְבֵּת הַפְּלָבִים וּפְעָמֵי הַגּוֹרֵל אֵינָם נִשְׁמָעִים.
 הַמוֹרָה לְהִיסְטוֹרִיָה מְרוֹפֶף אֶת צְאוּרָוֹ
 וּמְפָהֵק מֵעַל לְמַחְבְּרוֹת. (תֵּרְגָם: רִפִּי וַיִּכְרַט)

השבוע דונלד טראמפ שם באתר הבית הלבן תמונת AI. ובה רואים את טראמפ אוחז בידו של פינגווין המחזיק דגל ארצות הברית ושניהם צועדים לעבר הרי גרינלנד המושלגים. רק שאין פינגווינים בגרינלנד. הם נמצאים רק בצידו הדרומי של הכדור. לכבודם עשיתי את הקריקטורה הזאת.

מקור

• רן ז"ל הוחזר הביתה

אחרון החטופים, רן גואילי ז"ל הוחזר הביתה. הוא לא חזר, לא צעד על רגליו, לא זכה, ומשפחתו לא זכתה לחיבוקים וקריאות שמחה ודמעות של אושר. אבל הוא זכה, ומשפחתו זכתה לקבורה ראויה, עטוף בדגל ישראל, מלווה באלפי מלווים (כולל הנשיא וכולל ראש הממשלה, שניצל את ההזדמנות האחרונה שניתנה לו ללוות חטוף), שהוחזר במבצע הרואי ומצמרר מבית קברות בעזה.

הרבה רגשות מלווים אותי מאז שהגיעה הבשורה אתמול. שמחה, עצב ודמעות, כעס וזעם שאינם נותנים מנוח מאז השבעה באוקטובר, ויישאר עמי עוד שנים.

יהי זכרו של רן גואילי ושל החטופים שלא חזרו בחיים, ברוך. לא נשכח, לא נסלח.

אסתפק בזה להיום, בתקווה שעד השבוע הבא תהיינה גם בשורות טובות מהיימנוט קסאו.

שב שלום וט"ו בשבט ירוק

תמר וולפין

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

כמה מילים בנימה אישית שלי על המלחמה להשבת כל החטופים.

בשנתיים וחצי האחרונות, כמו רוב העם, גם אני רציתי להיות שותפה למלחמה להחזרת כל החטופים. לעמוד בצמתים ולנסוע לכיכר החטופים לא הייתה אופציה בשבילי. בשלב די מוקדם של המלחמה להשבתם, שונטל - ביתי - מונתה להיות ראש מטה משפחות החטופים של הגליל והגולן, וכך, הצטרפתי ללא מעט אירועים של המטה והצלחתי לתרום את חלקי.

אני מעריכה את כל מי שתרום בדרך זו או אחרת למבצע הזה ומקווה שלעולם!! לא נצטרך לחוות חלקיק קטן ממה שהיה פה מאז ה-7 באוקטובר. ועכשיו הגיע הזמן להעמיד לדין את כל המעורבים במחדל הזה, ויפה שעה אחת קודם.

דורית צחור

פִּינַת הַהַנְצָחָה / דוד אלמן

ברני מרכס ז"ל - (14/8/1988 - 1/9/1921)

ברני נולד וחי באיסט-אנד שבלונדון. הגיעה באניית המעפילים "לטרון". נעצר ונכלא בקפריסין למשך חודשים ארוכים והגיע לגרעין כפר-בלום באוגוסט 1947.

הגיע לכפר הנשיא כאחד ממייסדי הקיבוץ. עבד כאינסטלטור (שררב) ומאוחר יותר ניהל את מחלקת ההרכבה במפעל "הבונים".

וכמובן, מי לא זוכר את ברני מהספרייה?

ברני בהחלט השאיר עקבות בהיסטוריית הקהילה שלנו.

<https://khbbm1.wixsite.com/1988-03>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

ההודעה שריגשה מדינה שלמה. התרגשות גדולה שאין לה גבולות. אבן גדולה שירדה מהלב של כולנו. סופסוף כולם בבית ואפשר להתחיל לנשום ולהשתקם.

רן גואילי אותר ויושב לקבורה

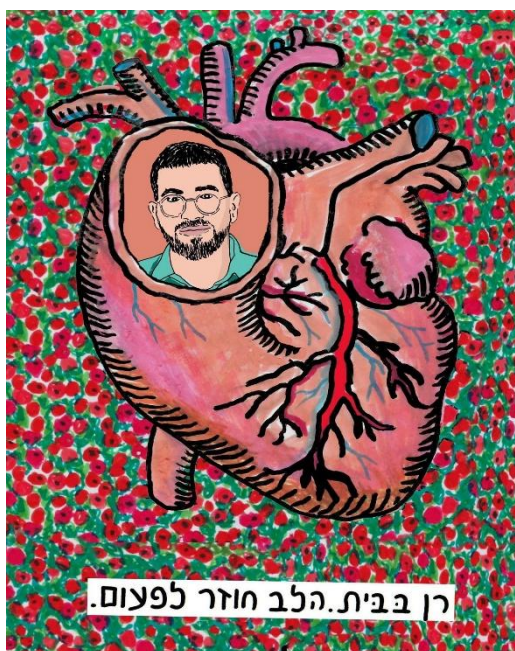
השעון שסופסוף עצר מלכת

למי שעקב אחרי הסטטוס שלי בווטסאפ, או של איש קשר אחר - מידי לילה בשעה 24:00 מאז היום ה-532 במרץ 2025 – פורסמה כל לילה תמונה של חטוף אחד שטרם חזר/הושב עם מספר הימים שעברו מאז היום הנורא ההוא ב-7.10.23 וסיפור קצר על חייו ועל פועלו של כל אחד מהם. וזו התמונה האחרונה שפורסמה:

השבוע, הסתיים הפרוייקט החשוב הזה וזו התמונה שפורסמה בקבוצה לרגל השבתו לקבורה ראויה באדמת ישראל:

רבים האנשים שהתרגשו עם כולנו. מפרסמת פה כמה דברים קצרים שנכתבו לרגל האירוע המרגש הזה

הם חוזרים ברגל
הוא עטוף בדגל-
החטוף האחרון.

חיילים נרגשים
במשימה נחושים-
הוא בתוך ארון.

ואנחנו שמחים
דמעות מוחים
הפעם- של שמחה

הלב מתמלא בטוב,
יורד הסרט הצהוב
רן מגיע למנוחה.

יעל צפרי, 26.1.2026

רן גואלי

עכשיו כְּשֶׁאֶתָּה

בְּבֵית

גַּם אֲנִי

בְּבֵית

א. תִּזְק

כל פעימה | נעם חורב

יש רגעים
שמחכים להם
כל כך הרבה זמן
תופרים אותם בראש
עד הפרט הכי קטן

עד שכמעט ומרגישים
את חומו של הליטוף
את הריח, את הצבע
את הצמרמורת שבגוף

איך תישמע כל פעימה
ואת כובד החיבוק
את עומקה של הנשימה
ואיך האור יפול בדיוק

וכשהרגע מגיע
לא משנה כמה התכוונת
הוא חזק יותר מכל מה
שאי-פעם
דמיינת.

הודעה מטעם מטה המשפחות להחזרת החטופים

רן גואלי, החטוף האחרון הושב הביתה

הראשון להיכנס, האחרון לחזור.

רס"ר רן (רני) גואלי ממיתר היה לוחם יס"מ נגב במחוז הדרומי. רן התגאה להיות שוטר וללבוש את המדים הכחולים. בבוקר השבת השחורה, רני היה פצוע בביתו עם שבר בכתף בעקבות תאונת אופנוע שעבר אך מיד כששמע על חדירת המחבלים, עלה על מדים ויצא לסייע לחבריו מהיחידה בלחימה. בדרך נתקל במחבלים ולחם בעוז ובחירוף נפש בחזית הקרב בכניסה לקיבוץ עלומים, ואף קיבל את הכינוי "רן מגן עלומים" מקהילת הקיבוץ.

שירי מלחמת חרבות ברזל

השיר מתאר את חוויותיו של עידן כחייל, את ההתמודדות עם הכאב והזיכרונות מהשירות הצבאי ואת הקושי לשוב לחיים האזרחיים. הוא מתאר את הרגעים הקטנים והכואבים, את תחושת הגיבורים שמלווה את החיילים, ואת המלחמה המתמשכת שמתרחשת במדינה.

נגמר

מילים ולחן: עידן עמדי

אני יושב עכשיו קרוב אל השמיים
מנסה למצוא תשובות לשאלה
על הדרך גם חולץ ת'נעליים
חיילים עכשיו עוזבים את המרכבה
כן אני יושב שם, חושב
קצת עלייך, להכאיב מעט ללב
את המשפט הבא את בטח מכירה
יום יומיים אני בא בחזרה
נגמר, נגמר, נגמר

ובדרך כשיצאנו אל הבית
אז עצרנו בפלאפל בפינה
ואנשים שם הסתכלו מחאו כפיים
הגיבורים שלנו אמרו באהבה

ואני עומד שם מסתתר
קצת גדול עלי להיות זה ששומר
ובין ביס לביס עולה בי מחשבה
לעזאזל כמה גיבורים יש במדינה
נגמר, נגמר, נגמר
נגמר, נגמר, נגמר

ומאז אפשר למנות כמעט שנתיים
והיום אני עסוק בהשלמה
בעוד רגע כבר אשמע את הכפיים
ואז אצעק בכל כוחי מהבמה

ואם שומעים אם מקשיבים
עוד אפשר למצוא כאב בין המילים

ומבטיח לא אכתוב על זה יותר
רק בפעם הבאה שאשבר
נגמר, נגמר, נגמר
נגמר, נגמר, נגמר

יש מדינה אחת על יד ירושלים
שם עדיין משתוללת מלחמה
כי אנשים שם מאבדים את העיניים
לא מחכים לגיבורים באף פינה
נגמר, נגמר, נגמר

30.1 מרינה קוזמין

31.1 מיקי במנולקר

יגיל אורן

ניצן בר שמואל

אופיר פלמה

1.2 דודו פלמה

שלומי זולטי

חגית שליטא

נעמה עתי

2.2 אילן גינת

4.2 רנה חביבי

ליהי רוזנקרנץ

5.2 נעם כהן

סיפור לשבת

הרכבת לעולם טוב יותר

"סליחה, אדוני... האם אתה יודע איפה אני יכולה לתפוס את הרכבת כדי

להגיע לעולם טוב יותר?"

האיש הרים את מבטו באיטיות. ידיו עייפות, ועיניו מלאות זמן.

"עולם טוב יותר?"

ואיזה מין עולם זה יהיה, ילדתי?"

היא אחזה בחוזקה בתרמילה, כאילו היא מגנה על משהו שביר, וענתה בקול

רך: "זה עולם שסבתי סיפרה לי עליו:

עולם שבו לאנשים עדיין היה לב.

שבו השמיים היו מלאים בציפורים, לא באנטנות.

שבו אנשים צחקו בלי פילטרים ואהבו בלי מסכות.

שבו חברים לא נעלמו כשאתה באמת צריך אותם... אלא הופיעו. תמיד".

האיש הזקן נאנח.

היה לו את החיוך המריר הזה של מישהו שידוע. ואז הוא הניח יד חמה ועדינה

על כתפה של הילדה:

"הרכבת הזאת, מתוקה... היא כבר לא עוברת כאן. המסע האחרון שלה היה

בלב של סבתך.

אבל את יודעת משהו? אולי היא לא באמת נעלמה. אולי היא פשוט מחכה שמישהו, מישהו כמוך, יחבר את המסילות בחזרה כדי שהיא תוכל לנסוע עליהן".

כי אתם יודעים, לפעמים, עולמות טובים יותר לא ממש הולכים לאיבוד. הם פשוט נרדמים. וכל מה שהם צריכים זה נשמה טובה, שתעיר אותם שוב.

עיבוד מאנגלית לעברית – חמדה גלעד ©

